

Les falses drecceres de la droga

De vegades considero una atreviment el tractar certs temes, ja que entre la realitat i l'escrit hi ha una enorme distància, especialment quan una família viu sota la crueta de l'imperi feroç de la droga. Vessem rius de tinta en articles i campanyes publicitàries, de vegades encara sospitant que la batalla, no la guerra està perduda. La cocaïna invita, amb aquest to de veu cridaner a emplenar aquest espai erm que habita en l'ésser humà. Senzillament ha caminat molt a prop, sempre disposada a oferir-nos sortides existencials per penya-segats més que per camins fets al caminar. Uns són les dades objectives, d'altres la subjectivitat de qui pateix la droga. Com sempre escrit lluny del consell prenent la reflexió.

Història

Sabem de la cocaïna a través de documents de la conquesta d'Amèrica. En Perú es feia servir en las cerimònies religioses, molt estimada pels seus efectes vigoritzants i al·lucinants. Consumida de vegades com a recurs inspirador del pensador, del poeta..., avui dia la veiem controlant amb els seus efectes a moltes generacions de joves. El primer article sobre el tema va ser fet per Freud en 1884 (Über coca). Es va interessar per la cocaïna buscat els diners i la reputació. Era administrada per un cirurgià militar alemany per a incrementar la resistència física dels seus homes. Freud tenia intenció de servir-se d'ella per a alleujar els trastorns cardíacs i l'esgotament nerviós que produïa la morfina en el seu company Erns von Felichl-Marxow, qui patia una infecció que era tractada amb aquest anestèsic. El seu amic va acabar prenent grans dosis tornant-se cocaïnòman.

El psicoanalista parlà amb el seu col·lega Königstein, oftalmòleg, sobre les seves propietats calmants i estimulants. Un altre investigador, Koller aprofità un descuit d'en Freud i va ser qui es va emportar la fama en quant a la seva aplicació com a anestèsic local en operacions de la vista (anestèsia de còrnia), gola i oïdes. Freud la va fer servir contra l'esgotament, per a estimular la seva feina, invitant

fins i tot a la seva estimada Martha Bernays a prendre-la per a apropar-se a aquest sentiment oceànic que prometia el producte. Més tard reconeixeria la seva errada. El tercer assot de la humanitat diria un metge alemany després de l'alcohol i la morfina.

Les falses dreceres de les drogues

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 16:17 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 16:20

La droga

Des de l'antiguitat s'obté de la planta "*Eritroxilon*". Es presenta sota dues formes químiques. El clorhidrat de sal i els cristalls de cocaïna (freebase). La primera es dissol en aigua i s'administra via intravenosa o intranasal. El "

reebase

", conegut coma a Crack, pel seu so cruixent, és susceptible de ser

fumat. És la pols que coneixem per

coke

o

coca

,

snow

(neu),

flake

(floquet)

blow

(golpe). Apel·latius

afectuosos per a viatges dolorosos, quan no mortals efecte de la seva adulteració.

Síntomes

Propers a la felicitat, a la superació de conflictes, a la desinhibició.. Així, el seu consum produeix una ràpida eufòria a l'estimular les zones cerebrals manifestant a curt termini sentiments d'alegria, fluïdesa discursiva, alerta especial en el sentits, disminuint el desig de menjar i la necessitat de dormir. Els seus efectes fisiològics detectables en la contracció de vasos, dilatació pupil·lar, augment de la temperatura corporal i del ritme cardíac. Si les dosis són elevades, el comportament serà extravagant, erràtic, violent, inclòs paranoic. En qualsevol cas el seu poder resideix en que és extremadament adictiva, impeding el control del subjecte sobre ella en quant al consum. Una felicitat a la carta sense haver-ne vist la factura.

L'addició

Si bé caldria diferenciar addició de consum, sembla resta fixat que es tracta d'una més de les vies fàcils d'aconseguir plaer per via química. Deia Freud que en la troballa de la felicitat i com a intent d'evitar el patiment, la persona s'agafa a tres suports per a poder viure:

- Quelcom que els distregui.
- Una satisfacció substitutiva (l'art o la ciència)
- Els narcòtics.

Aquests últims pretenen ser atenuants del dolor d'existir, de l'angoixa, de les amenaces del món exterior, de les relacions amb els altres. No en va a algunes begudes se les anomena "quitapenes" i al fet de consumir "viatge". Com en l'amor es busca la parella ideal i es viuen tants fracassos. Doncs bé quelcom similar passa amb l'alcohol i les drogues, en ells busquem aquesta harmonia, però en un error insistim en busca fora l'objecte que calmi el malestar que prové d'endins.

Recolzant-me en l'expressat per Zaratustra: "*Un sol s'experimenta a si mateix*", sabem que el preu de l'experiència deixa cicatrius poc agradables. La droga és una opció ràpida, artificial, de vegades per a evitar la trobada amb la frustració. Responen al més enllà del principi del plaer, al malestar de la cultura. Entre altres coses, l'addicte busca aquest aïllament autístic.

Les falses dreceres de les drogues

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 16:17 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 16:20

La ciència aporta fàrmacs: el Viagra ens promet la potència infinita, el Prozac superar l'angoixa. El fracàs en aquests intents, la fallida en la gratificació, ens fa augmentar les dosis, ens desubjetivitza, ens distancien de nosaltres mateixos.

Tractament

Ajudar a l'addicte és tasca àrdua. Requereix que d'ell pugui sorgir la pregunta. A vegades la droga ha taponat la mateixa i en aquest estat especial, les preguntes es tanquen. – *Ja tinc silenci el cos, no cal res més*

!. Si la droga emplena el nostre buit, per a què demandar res més. Tant sols en el moment en el qual el subjecte es qüestioni més enllà hi haurà possibilitat d'intervenir i allò passa quan deixa de creure que pot entrar i sortir de la droga al seu caprici. De vegades tard. En aquesta espera del qüestionament, sempre deu d'existir una companya que confiï en la possibilitat. Ningú millor que el familiar.

Una altra mirada

Hi ha d'altres veus que volen donar la volta a la novel·la negra de la droga i ofereixen la possibilitat de la seva legalització per a evitar el món de negoci que s'amaga rera el seu consum. El binomi drogues-poder és evident. Interessos econòmics paralitzen la intervenció social.

Recent que sabem de l'anorèxica que ha evitat el seu internament via judicial en un plante contra tots, afirmant que és lliure respecte al seu desig, respecte a decidir sobre la seva vida. Tenim èticament dret a privar del tabac, de l'alcohol, de la droga ?

Des de la psicoanàlisi proposem l'ètica de la no intervenció, encara que sabem que el subjecte no és lliure, ni amo de la seva pròpia casa. Sempre necessitem que existeixi una demanda i aquesta sorgeix a l'oferir als fills la possibilitat d'emplenar els seus buits amb paraules.

Les fauses dreceres de les drogues

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 16:17 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 16:20
